

sinds lang de godsdienst-historische school. Ze poogt immers den inhoud van het Nieuwe Testament zooveel mogelijk in verband te brengen met de religie der volken en uit die religies te verklaren. Maar dat deze objectiviteit ons niet baten kan, is reeds zoo menigmaal aangetoond, dat ik me van e en nieuwe poging om zulks te doen, ontslagen mag rekenen ¹⁾. Vast staat, dat een theologie, zoo ze nog aldus mag heeten, die alle religies in principe van dezelfde orde acht, nooit aan een Goddelijke openbaring, die volhoudt de eenige te zijn, recht kan laten wedervaren.

Ik noemde zoo even de gedachte, die in het Nieuwe Testament niet maar oorkonde der openbaring, doch openbaring ziet ²⁾, de eenig juiste, die bewering heb ik nu nader in het licht te stellen. In de eerste plaats zou ik er op willen wijzen, dat het Nieuwe Testament zichzelf als Goddelijke openbaring aandient. Christus heeft den apostelen opgedragen Zijn getuigen te zijn en heeft hun toegezegd de leiding van den Heiligen Geest ³⁾. En als de apostelen schrijven gaan, dan doen ze het in de stellige wetenschap, dat ze niet hun eigen woord spreken, maar ze treden op als dienstknechten, als slaven van Jezus Christus, ze brengen het Woord van hun God en daarvoor vragen ze gezag ⁴⁾. Omtrent deze dingen kan geen twijfel bestaan en voor de breedere uiteenzetting mag naar de leerstellige Godgeleerdheid worden verwezen. In de boeken van het Nieuwe Testament schrijven schrijvers, die ge inspireerd zijn door den Geest van God. Die boeken vermelden ons de woorden van mannen Gods, die spraken, wat de Heere hun had bekend gemaakt, ja van den Christus zelf. En niet alleen woorden, ook daden worden vermeld, daden Gods en daden van de heiligen door Hem geroepen en bekwaamd. Het is de Goddelijke openbaring, die gezag voor zich opvraagt bij alle menschen. De bijzondere wijze, waarop de openbaring gegeven werd, maakt haar tot iets bijzonders, de openbaring Gods in het Nieuwe Testament is niet voor   en tijd, maar voor alle tijden,

¹⁾ Zie vooral P. BIESTERVELD, *De jongste methode voor de verklaring van het Nieuwe Testament*, 1905. — ²⁾ Anders b.v. WEISS, a.w., bl. 3. —

³⁾ Hand. 1 : 8; 10 : 39; Matth. 10 : 19; Joh. 14 : 26; 16 : 13. — ⁴⁾ Rom. 1 : 1 etc.; Gal. 1 : 11; 1 Thess. 2 : 13.